

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie skargi W. K. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 października
2009 r., sygn. akt IV Ca (...), wydanego
w sprawie z powództwa Poczty Polskiej S.A. z siedzibą w W.
przeciwko W. K.
z udziałem interwenienta ubocznego - Miasta W.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2010 r.,

**odrzuca skargę i nie obciąża pozwanego kosztami postępowania wywołanego
wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

Wniesiona przez pozwanego W. K. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 października 2009 r.
podlegała odrzuceniu z następującej przyczyny.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem
w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki
przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że
wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie
jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że

skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Należy podkreślić, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (Zob. J. Gudowski w: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza - Postępowanie rozpoznawcze, Część druga – Postępowanie zabezpieczające, wyd. 2, tom 2, red. T. Ereciński, Warszawa 2007, s. 327).

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić.

Skarżący powołał co prawda przepisy k.p.c. wskazujące na niedopuszczalność wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze skargi o wznowienie postępowania, nie zrobił tego jednak, gdy chodzi o skargę kasacyjną. Co do tego środka zaskarżenia skarżący ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że „od orzeczenia Sądu Okręgowego nie służy też skarga kasacyjna.”

Taka argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanym brakiem podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.